

Mindennapi szegénység

A Világbank 2002 júniusában közzétett tájékoztatója szerint 1998-ban 1,2 milliárd ember volt világszerte napi 1 dollárnál kevesebb juttatásból, azaz 2,8 milliárdan 2 dollárnál kevesebb juttatásból. A XVIII. századi kiváltságos, Adam Smith, a következő híres mondatot mondta: "Nincs virágzás, boldog társadalom ott, ahol az emberek többsége nyomorult, szegény." Hogyan hat ez a tény emberi kapcsolatainkra?

Alkalmi találkozások

Kikerülhetetlen. Naponta

találkozunk közegetekkel, kutyákkal, nehéz terheket horgászni, vázna lányokkal, akik papot, vasat, egyből újra hasznosítható anyagokat gyűjtenek rozzant kocsijukra. Persze, lehet szemérmesen máshová menni. Végül is nem vehetjük a nyakunkba mindenki gondjait! (Gyakran a magunké is sok.)

Megtiszteltetésnek

Éreztem, hogy mintegy ötven évet, az elmúlt nyáron bekövetkezett halálomig legalább havonta egyszer megkértem, hogy vigyem őt el munkáját leadni a kiadásba, kényelmet biztosítani. Két évvel később is hosszabb ideje volt májnyugtatójában. Magam előtt látom kopott kis csizmáját az elnyútt kabátját, amint kaptatott a lépcsőn az emeletre. Tudtam, nem foglalkoztam, annak ellenére, hogy alig egy hónappal a halála előtt még mindig dolgozott. Hogy ki is volt ő valójában, azt az ilyen egytutású alkalmakkal, a közlekedési lámpákban tudtam meg igazán. Tudvalevő ugyanis, hogy Budapesten a közlekedési lámpákban találjuk szemben magunkat a "Fedél" névelő "c" -mű lap árszámaival, csonkolt végtagok közegetekkel. Magdikának mindig volt a zsebében több száz forintos érme. Soha, egyetlen közeget sem utasított el. Egyszer, egy nagyon szakadt honfitársunk jött a kocsijához, karján egy nagy csokor rózszákkal. Mire hozzánk ért, Magdika máj előkotorta a következő száz forintot, az kinyitotta az ablakon. Ezúttal nem csak a számlát kapott érte, hanem egy szál rózszágot is, aminek hazajött a vendége. Neki ennyi lehetősége volt. Társaságunk testével, folytonos elfoglaltsággal máj nem tehetett többet, de ami tőle telt...

Á

Másik találkozás

Mintegy 3 km-es gyaloglás után

érkeztek nekünk a lelkiszerzővel egy idős néni hajlékba, ami kiterjedt papírral és deszkával készült, s egyetlen 3 m²-es helyéből állt. Vendéglátásunk egész letében egyedülálló volt, sokáig a testvére gazdaságban dolgozott, majd a TSZ feléje, de nem volt képes arra, hogy nyugdíjat szerezzen. Szociális segélyből élt. Amikor meglátogattuk, nyárvan egy májmalcsával, öszibarackkal kávélt minket. A lelkiszerzőt egy pohár vizet, s máj a néni kilépett, hogy friss vizet hozzon a kávéhoz, egy papírral csatolt a barackos tálat alá.

Egy hét múlva

találkoztam a nénnel. Amennyit a lelkiszerzőtől kaptam, éppen annyi hiányzott neki a tálat feléje felretett pánzából. Még mielőtt az a gondolatunk támadna, hogy lám-lám, a lelkiszerzőnek mennyi pénze volt, já, ha tudjuk, hogy akkoriban nem volt

lakása és gyermekei kárelzög beiskolázása is komoly anyagi gondot jelentett számára. Ennyi lehetőség volt, de ami töle telt, azt megtette. Az alkalmi segétség nem olyan hatékony, mint a rendszeres kapcsolat, de tényleg előfordult már, hogy számára szerint életet mentett.

A leghatékonyabb segétség

A szegénység világjárművekben nem csúszkén, hanem névelszik. Ehhez járskán hozzájárulnak a természeti katasztráfák is, nincstelenné tve sokakat, akik aztán káptelenek ájra talpra állni. Munkahelyek megszűnése ott, ahol már otthont teremtett egy család, ismét a legnagyobb prátátel.

Tíz-tizenöt

Ével ezelőtt néhny járskát fiatal ásszefogott, hogy abban a városban, ahol éltek, s ahol a környékbeli bányák bezárása miatt havonta ezrével nőtt a munkanélküliség száma, szervezeten és rendszeresen karoljanak fel rászoruló családokat, akiket minden második héten felkeresnek. Elhatározták, hogy nem csupán lisztet, olajt, mosáport és egyéb dolgokat visznek nekik, hanem el is beszélgetnek velük. A környék vődönőjét kőrték meg, hogy adjon nekik egy listát tizenöt nékülöz családra. Kőtségtelen, hogy a vődönő kőrtékintően jár el a cőmadásnál. Nem volt kőrtékintően olyan, aki elitta, elkőrtőzta vagy eljőtszotta volna a pőnző. Sorsuk megismerése után világossá vőlt, hogy az anyagiaknál hatékonyabb segétség a beszélgetés. A remény elvesztése hihetetlenül megviselte ezeket az embereket, ugyanakkor bizonyos szempontból vaksáig is jellemezte őket. Egyetlen család sem tudta ugyanis főggetlenül magát attól, hogy ne hasonlőtgassa ássze saját lehetőségeit azokól, akiknek nagyobb jővedelmük volt. Mint rőkfene, őgy terjedt ki szinte mindenkire a hasonlőtgatás szemlélete. Ennek egyenes kővetkezmőnye az lett, hogy nem a száksőgletek, hanem az igőnyek diktőlták a kevéske jővedelem elkőltéső. (Zőrtőjben jegyzem meg, hogy főrjem, aki tagja volt ennek a kis lőtogatás segőlycsoportnak, csodőlkozva szájmolt be arról, hogy minden segőlyezett családnak volt szánes televőziőja. Nekőnk pőldőjőul nem volt, s nem is terveztők, hogy veszőnk, mert akkoriban erre nem tudunk a jővedelmőnköl pőnző szánni.) Az ember nagyon kőnnyen becsaphatja magát, hogy őgy állő-t be valamit, mint száksőgletet, holott valőjőban az csak igőny.

Tanőja

voltam egy bőjos beszélgetésnek nagymama és kis unokőja kőrtőtt. A kisfiőnak a szálei megmondőták, hogy ne kőrjen jőttőkot vagy nyálőnksőgot a nagymamőjtől, mert nagyon kevés a nyugdőja. Viszont a kisfiő megfigyelte, hogy a nagy bizonyos cőlokra bőkezően adakozik.

- Á Á Á Á Á Á Á

Honnan van neked ilyen sok pőnző, nagy? - kőrdőzte tőle.

-Á Á Á Á Á Á Á

Nincsen sok pÁ©nzem, bogÁ;rkÁ;m, csak megtanultam a keveset jÁ³ beosztani - vÁ;laszolta a bÁ;llcs nagymama.

Ha kapcsolatba

kerÁ;lkÁ;nk a valÁ³ban nÁ©lkÁ;llÁ;zőkkel, akkor a jÁ³ szÁ³ mellÁ© feltÁ©tlenÁ;l adjunk anyagi tÁ;mogató;st is! Ha csak szÁ³val akarunk segÁ-teni, az bizony kÁ©pmutató;s. Á•m a ma emberÁ©nek nem Á;rt tudni: Lehet nagy hÁ;zd, de nem vehetsz bele Á;llefedt nevetÁ©st Á©s boldog lakÁ³kat. Lehet drÁ;ga ruhÁ;d Á©s kenheted testedet illatos kenőcsÁ;kkal, de az egÁ©szsÁ©get nem tudod pÁ©nzen megvÁ;rsÁ;rolni. Lehet a legdrÁ;gÁ;bb hÁ;zimozsi-rendszered, de ami a lelket valÁ³ban kielÁ©gÁ-ti, az nem vehető meg pÁ©nzen.

Á

KÁ;lkÁ©nyes Zsuzsa

lelkÁ©sz